

REGÉLŐ.

Pesten csötörtökön május 5^{ken} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. boritektalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

I d a. (Folytatás.)

Azonban, míg én így tünődöm magamban, ismeretlen szépem tánczra kéretik magyarul, hihetőleg ismerőse által, 's így utóbbi kétségem egészen megszűnt; de ő szerencsémre-e, vagy szerencsétlenségemre, mint alább meg fogjuk látni, nem fogadja-el.

A' táncz ismét elkezdődik, 's mivel a' mellette ült asszonyság, ki hihetőleg örül rendelteték mellé, abba vegyült, vérszemet kaptam, 's minden tétovázás nélkül mellé ereszkedtem.

„A' kisasszonynak nehezen eleme a' táncz!“ — mondám a' szép ismeretlennéhez.

„Nem mindig“ — viszonzá komolyan.

„Ezen alkalommal tehát csak a' puszta nézés kellemesebb élménye?“

„Talán“ — válaszolá félhidegen.

„Lehetek-e olly szerencsés a' kisasszonynak valami frisitővel kedveskedhetni?“

Egy minden melegség nélküli „köszönöm“ lett a' válasz.

„De megbocsát drága kisasszony vakmerőségemnek?“ kérdém ekkor már kissé vigyázva.

Nem tudom, ha kitalálnák-e uraim 's asszonyaim! minő feleletet nyerek erre? — — Látom, hallgatnak; — kimondom tehát: egy rajtam kereken kiadó mély hallgatás, mellyet elegendőkép elértettem a' redőkbe szedett márvány-homlokról.

„Megvallom szép alak — folytatám tovább — az illyes neműekben ez volt első meggondolatlan tettem; engedjen-meg tehát nyíltszívűségemnek! hozzám talán kissé igaztalan.“

„Megl lehet“ — viszonzá sem hidegen sem melegen.

Ekkor már egy keveset meghökkenem, 's ezer ötlet torlott agyamra. Szemrehányásokat tettem magamnak, hogy az általam keresztül futott románokból néhány szépséget össze nem szedtem,

mellyekkel, mint hívém, tán könnyebben boldogulhattam volna. De én, a' természet fíja, csak természetesen cselekedhetem, 's — vakmerőknek szerencse bérük — gondolám magamban. — No csak rajta, még egyszer Anti!

„Tisztelt kisasszony! én ugyan nem igen csudálkozom olly kedvtelen viszonzásain; mert egy elragadó szépségnek első alkalommal illőbb is keblét záron tartani, mintsem a' nézőt mindjárt azon keresztül hagyni látni: hanem, ha mély hódulatomról egészen kielégítőleg bizonyossá tenném, még akkor sem?”

Ezt ismét olly hallgatás követé, mellyből semmi kellemetést sem huzhattam-ki részemre.

„Tán valami különös eltasztót 's kellemetlent tapasztal kegyed vonásaimon? vagy más valaki szerencsés annyira foglalatatoskodtatja már figyelmét 's érzéseit, hogy ezek egyebek iránt elhaltak?”

Most egy megvetéssel elegyített „„csalatközik”” hangzott ajkairól.

„Engem a' kisasszony részvétlensége még inkább ingerel; pór hízelkedőnek ugyan ne tartson, mert az nem vagyok; hanem azt egyenesen megvallom, hogy kegyed volt még első, kinek éltemben ennyire is nyilatkoztam, 's ki a' váczki utszai találkozás óta ugy foglalá-el képzetemet, mint a' kiben lelkem mássát véltem föllelhetőnek.

„„Sajnálom”” — válaszolá nem minden büszkeség nélkül.

„Kegyed tehát a' hódulót is meg tudja vetni?”

„„Meg”” — viszonzá hidegen.

„Annyira érdemetlennek találja tehát személyemet, midőn már ennyire nyilatkoztam?”

„„Nem”” — felelé előbbi hidegséggel.

„A' kisasszonynál, látom, világosságra nem juthatok.

„„Az nem lehetetlen”” — viszonzá mint föntebb.

Még ezeken kívül tettem elébe néhány kérdést; de reménylem e' kevés is elegendő a' társaságot arról teljesen meggyőzni, hogy szerelmi kalandomban óriási lépéseket nem tettem. Almomból, melly mind eddig kecségtetett, fölébredve lemondtam minden próbáról, abban hagytam bohózatomat, bucsút sohajték a' keménynek, és szerencsémre egy tánczba egész mámoromat beléfojtám. — Meglehet, mások az illyes helyzetetésben Himfy boldogtalan szerelmét a' vizshangos berkeknek, ligeteknek, vagy a' néma holdnak könyv nélkül is elmondanák; sőt még némelleyek tán többre is mennének: mert vannak a' szerelmesek hatalmában elég óvakodó szerek, mellyekkel egőknek borultával élhetnek. Ilyenek lehetnének p. o. a' magányba zárkozás, külföldre utazás, kétségbeesés 's a' t. — Hogy

pedig belőlem olyan román-dalia nem kerekedett, azt, mint már egyszer mondtam, boldog mérsékletemre róhatám.

De tudva van, hogy hova egyszer belopódzott ama csintalan kis gyermek — értem a' szerelmet — nem igen könnyű azt elfoglalni jogaiból kivetni, bár legélénkebb 's legnyomósabb ellenvetéseket tegyünk is annak, 's bár miként kijátszott is. Ez velem is így történt. Noha kettőztetett szorgalommal iparkodtam magamból még emlékezetét is kiirtani a' fagyos Atalantának; de csakugyan tudott még is azon találos gyerkőcze egyet velem fenhagyatni, 's ez — a' remény volt. Ebből folyt azután az is, mint egyik láncszem a' másiktól, hogy szépem lakhelyét megtudni, körülményeiről bővebb tudósítást nyerni, felettébb ohajtottam. Ezen szempontból indulva, úgy ügyeltem eltávozására, hogy ő ugyan figyelmemet még csak ne is sejtse, de én hovaköltözését annyival inkább fölfedezhessem. Illy szerény magamviselésének köszönhetém azután, hogy ezen ötletem kívánt céljára jutott.

Mínthogy pedig belém oltott emléke a' hidegnek már ennyire vitt, közelebbi esetem után néhány nappal elővettem pálczámat, 's a' kinyomozott szállás felé siettem. Ut közben Szalkfi barátommal találkozáván elbeszélém neki szívem titkát, 's nagy örömeire értém ismeretségét imádoztam háznépénél, minthogy ő távulról rokona volt azon asszonyságnak, ki a' mult bálban mint nagynéne a' szép hölgy oldalán foglalt helyet. Nem került sok kérésembe, hogy Móricz engemet azonnal bemutasson a' tisztelt tárgynak, és sieténk szállásához. Kedveltem, a' fagykeblű, éppen az ablakban mulatta magát gitárjával, midőn a' kapun beillanva felcsörteténk. Megsejtett ő engem mindjárt, 's előre mosolygva az ajtót megnyitá. A' nagynéne is jelen volt. Viszonzott köszöntések után bővebb beszédbe ereszkedvén előhoztuk közös történetünket, 's a' hölgy előttem így nyilatkozott. — „„Kedves ur! a' külső szín 's első tekintet gyakran csal. — Résztvéltenséget, melylyel akkor kegyed iránt viseltettem, balra ne magyarázza; mert az nem egyébből, mint kötelességből származott. Atyámnak tett fogadásom szerint szintén azon kebellet kellett hazajönnöm, millyennel oda eresztettem. Egyébiránt az egésznek éppen ellenkezőjét ohajtottam volna““ —

Valóban különös tréfa! — A' boldog előttem, mind képtelennek mind megfoghatatlannak tetszett, 's a' mondottakat figyelemmel fontolgatám; de még sem tudtam jégviseletét e' nehéz catastrophával egyeztetni. — Kétkelkedtem azonban szavai valóságán. — Talán csak enyeleg? tán csak ki akar játszani? — Illy ötletek villantak elmém keresztül.

Azonban néhány váltott szó után tisztává lett előttem a' dolog és Ida (igy nevezték a' kedves), mint horú után a' nap. Mig Móricz a' nagynénével a' mellékszobában mulatozott, mi kölcsönösen nyilatkozánk egymásnak, 's viszonosan éreztettük egymással, mi az életnek legfőbb boldogsága. Értésemre adá most Ida, milly gyötrelmek volt neki magát föl nem fedezhetni; milly kínos volt amaz egy órai mulatása még a' bálban eltávozott után; mint tartott szemügy alatt mindig, mig csak haza menni nem kénytelenítették; és hogy már a' táncmulatság előtt is utszai találkozásokból jól ismert, sőt nevemet is tudta. Ezek után körülményeinket tudattuk egymással kölcsönösen. Egyébiránt nyájason repült-el tőlünk az idő, mint illyes alkalomkor történni szokott. Ekkor esett az is értésemre, hogy ennél sohasem választhattam volna Idának fölkeresésére alkalmasabb időt; mert zsenibes atyja éppen távol vala a' háztól; ki különben ismeretségünk lánczának kettétörésére semmit sem fogna elmulasztani, minthogy már a' tizenhat éves Idának kezét a' gazdag úrsorás Velejtiknek ajánlá, 's el is határozottatott közttek, hogy az egybekelés jövő farsangon megtörténjék. — Már szinte azon módokról kezdénk tanakodni, mimódon hárihatnók-el nyakunkról Velejtiket; midőn a' kilincs egyszerre felcsattan, 's belép a' komor házi ur. — Méregető vizsga szemek löveltek rám a' redőkbe szedett homlok alól azonnal, mihelyt észrevett; Idának rózsáit pedig eléggé kitetsző zavar homályosítá.

Már maga ezen jelenet egészen igazlá Idának főntebbi nyilatkozását: de hogy a' dolog még nehezebb következtetéseket ne huzzon maga után, szerényen köszöntém az aggodalmát eléggé elárult házi urat. Ida mind saját zavara palástolásából, mind becsületelem öregbítéséből, köszöntésemhez toldá ajánlását, 's Móriczra hivatkozott, ki a' nagynénével elejbe jött szívesen idvezelvén őt.

Az elfogadás, mint gyaníthatni, igen egyszerű volt és visszatartó, hozzá téve még azt is, hogy Idámnak, az eltávoztást jelentő atyai intésre, a' szobát el kelle hagyni. Most az egész társalkodási teher rajtam feküdt, mint idegenen, ki egyébiránt itt a' ház barátjává ohajték lenni.

Tán fölösleges is, ha most már erálitem szigorú körülményemet. Képzelve magát kiki helyemben. — Hazánkat közelebből érdeklő némelly tárgyakról kezdék a' kedv nélküli házi urral beszédet fogni. De a' beszéd sem úgy folyik ajkainkról ollykor, midőn hideg figyelmet tapasztalunk. Móricz pedig szüntelen nagynénivel suttogott. Végre három óranegetnyi kellemetlen beszélgetés után, engedelmet kérve bátorságomért elhagyám a' magában sok bájlót 's annak ellenkezőjét rejtő szállást. Móricz utánam jött néhány percz mulva,

's miután villám-csapás gyanánt adá értésemre, hogy az öreg ur egy-átaljában megtiltá Idának ezután látogatásom elfogadását, egyszersmind bucsút vett tőlem, mert más nap külföldre vala utazandó. Szegény barátomat ez időtől fogva soha többé nem láttam. — A' két váratlan hír annyira meglepett, hogy bucsúzás közt Ida körülményei felől bővebben kérdezősködni egészen elfelejtettem.

Természetes, hogy a' szokatlan meglepésből eredt kellemetlen érzés még csak azt sem engedé-meg, hogy jó képpel forduljak kedveltem laka felé, jöllehet Ida rokon szivverése némelly részben vigasztalt. Hánytam vetettem elmémet tehát, hogy valami más módon 's uton összejöhessek vele. E' végből, harmadnap mulva lesbe ültem öblös pipámmal a' fejrhajó előtti padra; mert csak ezen egy helyen véltem vele a' találkozást lehetőnek: mivel szigorún kiűtött első látogatásom alkalmával megtudtam, hogy egyik barátnéjához erre szokott járni.

Soha éltemben unalmasabban nem mulattam magamat órámmal, mint ekkor, 's egy óra negyed alatt aligha többszer nem vettem reá komor szemeket, mint egyébkor nyugodtakat. Végre ötöd-fél óra lett délután. Már most nőttön nőtt zavarom, mivel alkonyodni is kezdett. Haragudtam minden előmbe ötlő férjfira, kivált ha azok nagyobb tömegben buktak-ki, 's láthatáromat korlátolták. Ellenben annyival szorosabb szemügy alá vettem a' szépnemet elannyira, hogy az engemet, nyomos és igen szembetűnő méregetéseim miatt, könnyen tetszkórságosnak vélhetett. Illy kinosan telt-el a' hátramaradt félóra is, 's már most minden toronyban ötöt üte; de csak elmaradt az ohajtott tárgy. Ekkor már be is setétedvén az idő, mit az esti köd még inkább nevelt, komor gondok közt haza kullogtam. — Másnap még egyszer és utójára ismételtem a' lest: hanem szint' annyi sikerrel mint az előtt. Most kezdtem csak bänni igazán, hogy előre nem gondolkodtam, 's bizonyos házi cselédet részemre nem hódítottam. Hanem ez már mind késő volt; mert egyet sem ismertem közülök.

Ezek után, noha fekete rémalakban kísértett is első szerencsétlen fogadtatásom, mindazáltal keményen föltettem magamban, hogyha törik szakad, tilalom ellenére is meglátogatom a' kedvest, 's nem sokáig késtem; mert már következő reggel komoly gondolatok közt mentem, szivdobogva ugyan, szállására. Minthogy pedig az ajtót zárva találtam, háromszor megrántám az a' felett kinyuló csengőnek drótját: de az még sem nyílt-meg. Ujra meg újra tevém azt; de mind hiába. Végre elunván a' várakozást, betekinték egy legközelebb eső ablakon, 's nem minden döbbenés nélkül tapasztalám, hogy a' szállás egészen kiürült. Erre lesieték a' házmesterhez tőle több tudósítást remélvén meríthetni; de ez is csak annyival elégíte-ki: hogy

falura mentek; hanem hogy merre? hova? miért — arról legkevesebb bizonyost sem állíthata. Eszrevettem ekkor, mire ment a' fukar apának érzéketlensége; átláttam a' les sikere lehetlenségének okát; megtudtam, hogy tán végképen megszakadt a' köztünk font rózsakötél; mert csak hült helye volt Idámnak, mint nyár után elköltözött fecskének. *(Végzet következik.)*

HAZAI HIRLELŐ.

Öröm-innep Debreczenben. Ő cs. kir. felségének, uralkodó királyunknak, születési napját Debreczen városa is érzékenyen inneplé. Reggel a' catholica és helvét vallásbeli egyházakban isteni szolgálatok tartattak, melyekben ő cs. kir. felségére mindenki szívéből boldogító áldásért esedezett. Mindenik egyházban szívemelőleg énekeltetett a' „tartsd-meg Isten királyunkat. A' cath. egyház hangászkarát Rózsavölgyi Mark ismeretes hangművész alkatta egybe. Mozsár- és üdvözlő-lövések emelék az inneplés fényét. Következék a' nagy ebéd főtiszt. prépost-plebanus, és ideigleni polgármester t. Miklósy Ferencz urnál. E' nagy napot megelőző estve nemzeti színésztársaságunk „Istrán, Magyarok első királya“ című nemzeti színjátékot adá. Az innepnapi délután a' helybeli anyaiskola éneklő kara több válogatott darab harmoniájával mulattatá az egybegyűlt számos vendéget. Estve a' casinoi egyesület ékesen kivilágosított teremében fényes táncmulatság tartatott, hol fels. urunk képe tündöklő lámpákkal ékesítve illy versezettel díszlett:

Titusa honnunknak, hív mássa előbbi atyánknak
Védd igazinkat: ezért Hunnia áldja neved'.

M. K. R.

P E S T I V I Z S G Á L Ó.

Majus első napja. Idei időjáratusk mind eddig nem igen kedvezett népmulatságainknak. A' martius közepén volt rendkívüli heves napokat nemcsak hideg, de a' nagy hét elején fagyos, 's azután majd két heti borús, hives, esős idők követék. Ez okozá, hogy Pesten a' husvét vasárnapján megkezdetni szokott élénk kikocsizást a' városi erdőcskébe a' délutáni eső semmivé tette; más nap a' Gellért hegyi népinnepet a' hideg szél gátlá, úgy hogy abban igen kevés ember vehete részt. Április végéig a' hónap közepétől fogva szüntelen szelles de meleg száraz napok következtek. Óbudán túl apr. 29-kén mutatkozott legelsőb az idén kevés dörgéssel vegyűlt villámlás, és csekély, kártekonyságtalan jégeső. Majus első napja, melyre minden nevezetesebb kertek elkészültek, 's renniók hirdetve voltak, tisztán ugyan de kevéssé hivesen (a' szél miatt) tünt-fel, 's a' budapesti nép nem annyira a' pesti erdőcskébe, 's budai városmajorba, mint a' ligetszuga és svábhegyre vonult izlelni a' szépen 's már igen buján fejlett természet gyönyöreit. De a' szép reményt megsemmisíté délután a' különben igen ohajtott 's hasznos zápor eső, mely délutáni 3 óra után nagy dörgés 's villámok között estig tartott.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Levegői kövek (meteorok) lehetsége.

A' meteorkövek némelyek szerint a' föld légkörében keletkeznek; mások állítják, hogy a' világ ürességében képződnek. Akár egyiket akár másikat a' tu-

dósok pusztá állítására felvenni, csak iskolás gyermekekre nézve következetes; az érettebb belátás minden állítást alapossága szerint ítél-meg; a' személyes auctoritas nála eljátszotta sikerét.

Azon állítás, hogy a' légkövek eredetöket a' föld légkörében veszik, azzal bizonyíttatik-be, hogy a' gőzkör nem csak vizet, hanem a' vízzel egybekötte-teshen a' nevezett kövek alkrészeit is keringteti magában. A' természet szabá-lyos processusa az, hogy a' vizet párává, 's továbbá egészen levegővé tegye: ellenben más uton a' viznek a' levegőtől elkülönítése történik, mi által legelő-szer felhők keletkeznek, 's ezekből az esők összetorlása, vagy a' légmérséklet estével havak képződnek. Ezen osztálynak ismeretes rendkívüli tüneménye a' zúz; hogy ez összetorult és jéggá fagyott esőből lesz, minden kétségen túl vagyon.

Hogy a' vízzel ásványrészek is elegyednek, azt is fel lehet venni; éppen így van az a' levegővel vegyülő vízzel is. A' viznek első részekké-oszlása az elpárolgás, az által a' levegővel elegyedésbe jön, 's gassá (szeszszé) lesz. Éppen így fokoként történik a' visszaváltozás. Mi a' levegőtől magát elkülöníti, nem egyéb víznél az előbbeni vegyülettel, de ezen földi részek a' levegőben pára nélkül nem szállhatnak szét. Az egész természet nem egyéb szüntelen elválasz-tásnál és összekapcsolásnál. Vannak igaz anomaliák is a' természetben, de vég-képi semmiségbe még se mennek. Illyen, minden szabályt kizáró, tünemény az volna, midőn nagy ásványtömegek egyszerre a' légkörből eltűnnének, összecso-portosulnának, 's a' kösőt formálnák; de ez nem marad egyéb, mint merő agy-szülemény 's képzelet. A' zúz alakulása megfoghatóbb, természetesb uton tör-ténik még akkor is, ha alapos azon állítás, hogy a' zúz belsejében ásvány-ré-szek nyomai vétetűek itt ott észre; de azon ásvány-részek elválása 's légkövek-ké tömegesedése olly magyarázat, mellynél az önkény alig tehetett nagyobbat.

Által kell látni, hogy a' légkövek alakulási tanítása még igen sok tökélye-sedést kíván, míg alakulásának egyéb alapja nem lesz, mint az, hogy a' leve-gőben elpárolgott földi részek is vannak (mi meg is lehet, mivel a' levegő lé-nyeges része az egész műszeres mindenségnek). Illy ítélet-tételnél a' légkör ter-mészetchemismusát kihagyni a' dologbul felette nagy hiba, 's nem elég azt csak nevről megnevezni, mint közönségesen a' villanynyal történik; nem elég ezen dolgok hatás-módját csak homályosan vagy talán éppen nem tudni.

Ha a' második véleményt a' meteor-kövek eredetéről megvizsgáljuk, akkor előre fel kell tenni, hogy valóban léteznek ilyenek a' mindenségben. Analógia itt minden esetre az egyedüli zsinórmérték; ez, ha különben a' legáltalánosabb-sággal tétetik, következetes is. A' természet mindenütt arra mutat, hogy min-dennek egy alkotó ereje van; így tehát minden esetre műveiben, minthogy minden ugyanazon terv szerint készült, valóban van analógia.

A' világ kétféle testosztályból áll: a' cosmicai és organikai testek a' két főfaj. Az organikai (géplyi) világban igen nagy és igen kis testek vannak; a' kisek rendeltetése az, hogy pályájok végét a' nagyokban találják; az az, a' nagyobbak táplálataává lesznek. Ha ezen viszonyokat a' cosmicai testekhez szab-juk, akkor a' világüregben valóban vannak ephemerai életű testek; egy eph-meri életnek ott más idő és nagyság-mértéke van, mint a' géplyi világban.

Az alapos vizsgáló tehát itt kétség kívül még egyéb bizonyítványokat is fog kívánni, mint csupán az analógiát; okokat lehetne kívánni, mellyek szerint a' tárgyak hasonlatossága legáltalánosabb összefüggésében (Analógia) kétséges lenne. Hogy a' csillagzatokat (planeták) géplyi teremtmények lakják, annak sincs egyéb bizonyítványa, mint az analógia, 's nincsenek okaink, mellyek ezen

teremtények létezését kétségesitenék; sőt a' teremtés character 's következetesség nélküli tárgy volna, ha azok nem léteznének. Ugyan azon okok szerint tehát a' világüregben, 's határozottabban szólva, naprendszerünkben nemcsak a' nagy világtestek léteznek, mellyeket mint csillagzatokat ismerünk, hanem kisek is, mellyek parányiságuk miatt ismeretünkbe nem jutottak. Ezek olly arányosságban állhatnak a' nagy világtesthez, mint földön a' pondró az elefanthoz. Ezen analogia olly természetszerűleg következetes, hogy nélküle a' természetnek összhangzása nem is képzelhető.

Ha tehát illy gépezetek létét okok szerint következetesen elismerjük, akkor még bizonyosabb, hogy ezek nem csupa torlatok (aggregatumok), hanem valóban gépelyi kis testek, mellyeknek egyetemes tömege egy saját középpont-hoz huzódik, 's ez által a' közönséges cosmicai testformában megállanak. Minden mechanikai tömeg keletkezési köridejében folyékony, 's ugy alakul egészsé, mint a' ridegített vízcsepp golyó formába megy által. (*Végzet kör.*)

K Ü L Ö N F É L E.

Lord Gordon. A' „Moniteur“ szerint a' tuillériákban adatott egyik tánczmulatságra több skót ur jelent-meg nemzeti öltözetben; közöttük lord Gordon is, ki felől a' kíváncsiak meggyőződhetnek, hogy őt a' hideg idő semmi esetre sem gátolta egészen szigorún megtartani nemzeti öltözetét, t. i. meztelen lábszárakkal megjelenését. Alkalmasint galanteria volt Lajos Fülöp iránt, hogy e' Skótok a' bálra mint Sausculottes-k jelentek-meg.

Hollandi asszonyok. Milly nagy ellenmondásban áll sokszor az ember ön magával! — Hollandia a' tisztaságnak hazája; mivel pedig e' pontban az asszonyok rendszerint a' férjfiakat meg szokták előzni, természetes következtetés az volna, hogy Holland asszonyai legesinosabbak a' világon. Azonban, ámbár a' hollandi asszonyok nemcsak szépek, hanem rendkívül fehér bőrűek és viruló arcúak, még is mindannyi irtózik a' víztől. A' vízzel mosás véleményök szerint és előttük érzéki inger a' rosza, mellytől minden anya gondosan óvja leánygyermekait.

Tagrejtvény.

(Két tag.)

Elsőm az esőnek szokott szüleménye,
'S heverő sertésnek kedves éleménye.
Másodikom' a' szép kikelet élteti,
Midőn pompás bárson-szinbe öltözteti.
Barmaid' hizlalja, hogy ha áldás jött rá;
Sinlik, ha nap heve kopárra fonnyasztá.
Egészem Dunán tul Fehérben terjed-el;
Az előtt nagy telket fedett gaz-növénynyel.

c s. g.

Előbbi rejtvény: Serény.

Szerkezi R ó t h k r e p f G á b o r, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.